

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/210/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5709201688
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2012:5709201688.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Kataríny Beniačovej, v právnej veci žalobcu: Q. H., nar. XX.X.XXXX, bytom C., ul. F. D. XXXX/XX, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Pavol Kuric, JUDr. Andrea Sunik, s.r.o. so sídlom Dolný Val 11, Žilina, IČO: 36 841 200, proti žalovanej: E. A., rod. Q., nar. X.X.XXXX, bytom M. XXX, právne zastúpenej Mgr. Zuzanou Pivoňkovou, advokátkou so sídlom, E. B. H. X, X., v konaní o zaplatenie 66.387,84 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 10C/108/2009-176 zo dňa 28.3.2012, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni náhradu trov konania vo výške 560,32 eur na účet jej právnej zástupkyne Mgr. Zuzany Pivoňkovej, vedený v N. banke, a.s. pobočka X., číslo účtu XXXXXXXXXXX/XXXX, v lehote 3 dni.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu o zaplatenie 66.387,84 eur spolu s 10% úrokom z omeškania ročne od podania žaloby do zaplatenia v celom rozsahu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia v sume 2.386,42 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právnej zástupkyne žalovanej Mgr. Zuzany Pivoňkovej.

Z dôvodov rozsudku vyplýva, že na základe vykonaného dokazovania súd dospel k presvedčeniu, že žaloba žalobcu dôvodná nie je. Predovšetkým žalobca nepreukázal v konaní, že by medzi ním a žalovanou v máji roku 2007 vznikla zmluva o pôžičke tak, ako ju pozná Občiansky zákonník v ustanovení § 657 a 658. Žalobcovi sa vzhľadom na výpoveď žalovanej a svedkov Z., Q. a Z. nepodarilo preukázať, že v máji 2007 uzavrel takúto zmluvu so žalovanou, akú predpokladajú vyššie citované zákonné ustanovenia. Žalobca nepochybne preukázal, že vo vyššie uvádzaných dňoch poskytol celkovo na podnikateľský účet a osobný účet žalovanej spolu sumu 2.000.000 Sk. Nepreukázal však titul poskytnutia tejto sumy. Naopak titul poskytnutia tejto sumy preukazovali výpovede vypočutých svedkov a žalovanej, ktorá prvá vo svojej obrane proti žalobnému návrhu argumentovala, že zo strany žalobcu išlo o vrátenie pôžičky poskytnutej Dr. Z. cez účet žalovanej. Takáto obrana zdá sa byť logická vzhľadom na skutočnosť, že pri poskytovaní pôžičky od Dr. Z. žalobcovi vysokým podielom asistovali príbuzní žalovanej, ktorí za vrátenie tejto pôžičky ručili zmenkou. Výpovede týchto svedkov si dobre korešpondovali, aj keď nemožno opomenúť, že rodičia žalovanej sa s výpoveďou Dr. Z. oboznámili. Napriek tomu, všetci vypočutí svedkovia, predovšetkým Dr. Z., ktorý podrobne vypovedal o priebehu udalostí bez toho, aby bol informovaný o predchádzajúcej výpovedi žalovanej, vypovedali zhodne a súd im uveril. Preto súd uveril tej skutočnosti, že peniaze, ktoré poskytol žalobca žalovanej na účet, neboli pôžičkou, teda sumou,

ktorú podľa dohody účastníkov mala žalovaná žalobcovi vrátiť na jeho výzvu, ale zo strany žalobcu boli v podstate vrátením pôžičky poskytnutej Dr. Z. cez účet žalovanej po predchádzajúcej dohode, že žalovaná z týchto peňazí za súhlasu Dr. Z. kúpi akcie obchodnej spoločnosti, o ktoré mal záujem. Preto súd dospel k presvedčeniu, že žalovaná voči žalobcovi nemá dlh ani titulom pôžičky, ani iným právnym titulom a žalobu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalovanej proti neúspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu účelne vynaložených trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia, ktorých špecifikácia vyplýva z odôvodnenia prvostupňového rozsudku.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Podľa neho okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľ počas celého konania preukazoval a preukázal poskytnutie pôžičky žalovanej, a teda to, že sa v tomto prípade jednalo o poskytnutie pôžičky, teda že peniaze, ktoré prišli na účet žalovanej z účtu žalobcu, si žalovaná požičala za účelom jej podnikateľských aktivít a kúpy akcií v spoločnosti Garáže Martin, a.s., čo potvrdila vo svojej výpovedi aj samotná žalovaná. Žalovaná zvolila takú obranu, že jej mal žalovaný iba vrátiť peniaze, ktoré si sám požičal od priateľa jej otca MVDr. Z. a ona si tieto peniaze následne požičala od pána Z.. Súd na jednej strane neakceptuje to, že osoba, ktorá poskytla peniaze inej osobe prostredníctvom prevodov cez účty, tieto peniaze poskytla za účelom pôžičky, ale na druhej strane súd uverí tvrdeniam o tom, že cudzí človek poskytne pôžičku 2.000.000,- Sk v hotovosti bezúročne cudziemu človeku. Poukazuje na to, že MVDr. Z. odmietal odpovedať na kladené otázky. Na otázku právneho zástupcu žalobcu, odkiaľ pochádzali peniaze, ktoré mal poskytnúť ako pôžičku žalobcovi, neskôr uviedol, že ich mal z predaja domu v Čadci a tiež pochádzali z celoživotných úspor jeho rodiny. Na otázku, kedy predával tento dom, si však už spomenúť nevedel a nakoniec tvrdil, že peniaze, ktoré požičal, boli hlavne z úspor a časť z poskytnutej zálohy. Vo svojej výpovedi však jednoznačne uviedol, že finančnú hotovosť na túto pôžičku mal z predaja domu v Čadci. Tiež uviedol, že v tom období mal svoje investície tiež v nejakých fondoch. Svedok nakoniec odmietol odpovedať na otázky, ktoré mohli preukázať to, či, kedy a za koľko predal spomínaný dom a teda pôvod peňazí. Z tvrdení svedka MVDr. Z. je minimálne nejasné, odkiaľ mali pochádzať peniaze, ktoré mal poskytnúť žalobcovi vo forme bezúročnej pôžičky. Nijako hodnoverne nedokázal svedok vysvetliť, odkiaľ a či vôbec v tomto čase mohol disponovať takou sumou peňazí. Je nezvyčajné, aby človek, ktorý má poskytnúť pôžičku na realizáciu projektu, vedel o projekte iba to, že sa má jednať o niečo také ako solárium a masáže. Ak sa zoberie do úvahy, že MVDr. Z. je skúsený biznismen a o projekte, do ktorého má požičať 2.000.000,- Sk sa vyjadruje len ako o niečom ako solárium a masáže, tak sa takéto tvrdenie nezdá moc dôveryhodné. Je divné, že nikdy nebola uzavretá žiadna zmluva s kúpeľmi Lúčky ani zmluva o budúcej zmluve. Neboli objednané žiadne práce, ani tovary na tento projekt a napriek tomu MVDr. Z. mal poskytnúť na tento projekt financie vo výške 2.000.000,- Sk, a to bez zmluvy, bez úroku a osobe, o ktorej sa vyjadril vo svojej výpovedi ako o osobe, voči ktorej nemal prílišnú dôveru ako k podnikateľovi. Ak uvádza pán Z., že žiadal ručenie na túto údajnú pôžičku od svojho kamaráta MVDr. Q., prečo potom neposkytol pôžičku priamo jemu, prečo by ju poskytoval niekomu, koho v podstate nepozná a o kom tvrdí, že nemá voči nemu dôveru ako podnikateľovi. Pri ďalších otázkach svedok uviedol, že peniaze odovzdal v jednoizbovom byte pani Q.. Táto pani mala v čase, keď sa mala pôžička poskytnúť, 91 rokov. Svedok tiež uvádza, že peniaze poskytol žalobcovi pritom, ako sám uvádza, peniaze zanechal u matky pána Q. a ten ich mal odovzdať žalobcovi. Ak niekto niekomu cudziemu, niekomu, o kom má negatívny názor v podnikaní, poskytuje pôžičku, neuzatvorí s ním žiadnu písomnú dohodu, poskytuje ju v hotovosti, bezúročne a navyše tak, že peniaze nechá u viac ako 90-ročnej pani v byte jeho kamaráta, nevyznieva to dôveryhodne. Je otázne, že keby aj naozaj MVDr. Z. zanechal peniaze v byte matky MVDr. Q., či by sa vôbec jednalo o pôžičku, ktorú mal poskytnúť žalobcovi, keď aj vrátenie tejto údajnej pôžičky vysvetľoval MVDr. Z. tak, že mu táto pôžička fyzicky nikdy nebola vrátená, ale iba zaznela ponuka na možnosť vrátenia. V akom základe sa potom tvrdí, že pôžička bola poskytnutá žalobcovi len tak, že sa svedkovia vzájomne dohodli na takomto tvrdení. Poukazuje tiež na to, že svedok MVDr. Z. a svedok MVDr. Q. pred budovu súdu po jeho poskytnutej výpovedi odišli spoločne v jednom aute. Z uvedeného vyplýva, že svedok MVDr. Z. hodnoverne nedokázal preukázať v čase ani disponibilné prostriedky v danom objeme, nikdy peniaze neodovzdal žalobcovi, nikdy ich od žalobcu ani neprijal späť. Odvolateľ tiež poukazuje na výpoveď svedka MVDr. Q., ktorý sa veľmi podrobne vyjadroval k rôznym skutočnostiam ohľadom poskytnutia pôžičky. Tiež poukazuje na nepochopiteľnosť popísaného správania sa MVDr. Q. ako bývalého svokra ku zaťovi, ak jeho dcéra v iných konaniach uvádza, že k rozvodu došlo z dôvodu fyzického napádania zo strany žalobcu (konanie 18Cb/195/2008) a ak zároveň

jeho dcéra tvrdí, že nedokáže vypovedať v prítomnosti žalobcu, pretože sa ho bojí. Zároveň MVDr. Q. v konaní 7C/29/2009 uviedol, že nikdy nedal peniaze do ruky na rozdiel od starej matky, ktorá mu dávala peniaze do ruky, vie, že navrhovateľ si pýtal peniaze aj od jeho kolegu, či mu ten požičal, to nevie. Sám svedok povedal pred súdom v inom konaní, že nevie, či žalobcovi požičal peniaze jeho priateľ a navyše sa jednoznačne vyjadril, že on sám nikdy nedal peniaze žalobcovi do ruky. Toto sa snažil vysvetliť tým, že mal namysli len pôžičky súvisiace s hotelom v Závadke, čo vyznieva nedôveryhodne. Poukazuje tiež na okolnosti spoločného odchodu so svedkom Z. ako aj na priznanú skutočnosť čítania zápisnice o výpovedi svedka MVDr. Z.. Pokladá za maximálne neobjektívne označiť priznanie svedka k niečomu, čo je v rozpore s normálnym správaním sa pred súdom za úprimné priznanie. Je presvedčený, že ak sa niekto prizná ku svojmu konaniu pod ťarchou dôkazov, nejedná sa o správanie, ktoré by malo byť označené nezávislým sudcom ako úprimné správanie. Navyše nie je pravdou ani to, že svedkovi Q. a jeho manželke poskytla zápisnicu z predchádzajúceho pojednávania jeho dcéra tak, ako to uvádza písomný rozsudok, ale túto zápisnicu im poskytla právna zástupkyňa žalovanej, ktorá má vedieť a vedela, že týmto konaním ovplyvní samotnú výpoveď svedka. Rovnako sa tieto skutočnosti týkajú aj svedkyne Z.. Rovnako svedok Q. pri ukončení svojej výpovede bol upozornený, aby poslal svedkyňu Z. do pojednávacej miestnosti a že sa s ňou nemá zhovárať. Po jeho opustení miestnosti trvalo približne 2-3 minúty, kým do miestnosti vstúpila pani svedkyňa Z.. Sama žalovaná priznala, že na kúpu akcií spoločnosti Garáže Martin s.r.o. si financie požičala. V jej výpovedi je však množstvo rozporov. Okrem iného tvrdila, že prevzala dlh žalobcu voči pánu Z., dokonca tvrdila, že niečo s pánom Z. spisovali, avšak doklad nemá, údajne preto, lebo jej doklady boli ukradnuté. Tiež žalovaná uviedla, že sa s pánom Z. dohodla tak, že mu dlh vráti do piatich rokov. Vo svojej výpovedi svedok MVDr. Z. ale na položenú otázku právneho zástupcu žalobcu, či sa bavil so žalovanou o pôžičke, uviedol, že nie. Je potom v priamom rozpore tvrdenie žalovanej, že sa s pánom Z. dohodla o prevzatí dlhu v sume 200.000,- Sk, ktoré žalobca poukázal žalovanej na jej účet a ktoré označil ako peniaze, ktoré žalovanej požičal, aby žalovaná mohla zaplatiť svoju faktúru, žalovaná uviedla, že ich použila na úhradu pro-forma faktúry. Ďalej sa vyjadrila, že sa jedná o úhradu faktúry za tovar od talianskej firmy, o čom svedčí aj predložená pro-forma faktúra. Ďalej potvrdila, že ona, teda jej firma, mala výhradné zastúpenie tejto firmy, avšak tvrdila, že tento tovar predával a aj tržby z predaja tohto tovaru si bral žalobca. Toto svoje tvrdenie však nijako neprekázala. Ako dôkaz o tom, že žalovaná predávala tento tovar vo svojom mene a na svoj účet, žalobca predložil aj faktúru, ktorú vystavila žalovaná v žalobcovej firme, s ktorou žalovaná vyfakturovala v roku 2008 zostatok tovaru žalovanému. Takto sa udialo v čase, keď žalovaná a žalobca končili spolu podnikanie. Nakoniec žalovaná túto skutočnosť potvrdila vo svojej výpovedi, pričom tvrdila, že aj napriek tomu, že podpísala prijatie peňazí za túto faktúru, žiadne peniaze nedostala. Aj z výpovede svedkyne Z. je zrejmé, že v čase, keď boli na účet žalovanej pripísané peniaze, MVDr. Z. nemal mať vedomosť o tom, že si niekto chce opäť požičať jeho peniaze. Peniaze ale boli poskytnuté v ten deň, ako boli kúpené akcie. Poukazuje tiež na rozpory vo výpovedi žalovanej ohľadom možnosti získať telefonický súhlas od MVDr. Z. k použitiu týchto peňazí. Žalovaná uviedla, že od žalobcu sa dozvedela, že jej už 24.5.2007 poslal peniaze Dr. Z., nekontrolovala to, myslela si, že jej poslal celú sumu peňazí, preto s Dr. Z. komunikovala skôr cez otca, ale akcie sa kúpili 28.5.2007. Žalovaná vedela, že jej došli peniaze len v objeme 200.000,- Sk. Žalobca má originál prevodného príkazu na sumu 1.500.000,- Sk zo dňa 28.5.2007 a z tohto dokumentu je zrejmé, že tento príkaz vypísala žalovaná vlastnou rukou. Z toho vyplýva, že ani svedkyňa Z., ani žalovaná nemohli volať pred 28.5.2007 Dr. Z. a žiadať ho o poskytnutie predĺženia pôžičky. Žalovaná presne vedela o tom, kedy a koľko peňazí má na svojom účte. Peniaze si nepožičiavala od MVDr. Z. ale od žalobcu. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a návrhu vyhovel a navrhovateľovi priznal trovy konania.

Žalovaná vo vyjadrení nesúhlasí so spochybňovaním výpovede MVDr. Z. zo strany žalobcu. Prečo sa rozhodol MVDr. Z. poskytnúť pôžičku žalobcovi je už opísané vo svedeckej výpovedi. Podľa názoru žalovanej bol dostatočne oboznámený s projektom ako takým po stretnutí so žalobcom. Spochybňovať jeho rozhodnutie o pôžičke peňazí nie je namieste. Žalobca napáda výpoveď svedka MVDr. Q. o tom, ako si podrobne pamätá veci spreď piatich rokov. Keďže bol tento osobne prítomný pri stretnutí v Lúčkach so žalobcom a žalovanou, ako aj pri odovzdaní pôžičky, nie je dôvod, prečo by si tieto veci nepamätal. To, že MVDr. Z. poskytol pôžičku žalobcovi, aj napriek tomu, že nemal voči nemu dôveru ako podnikateľovi, treba uviesť, že v tejto časti podľa zápisnice z pojednávania uviedol, že nemal prílišnú dôveru k pánu H. ako podnikateľovi, pokiaľ išlo o pôdohospodárstvo, nie podnikanie vo všeobecnosti. K spochybňovaniu starej matky žalovanej, pani Q., z dôvodu vysokého veku, uvádza, že jej stará matka aj napriek vysokému veku bola veľmi čulá. Vnučka W. tam chodila po škole, nebola to osoba, ktorá by bola nevládna alebo

trpiaca senilitou. V prípade pôžičky sa do celej záležitosti zainteresovala len tak, že bola informovaná o tom, že má prísť MVDr. Z., pán H., MVDr. Q. a MVDr. Z. k nej do bytu. Nakoniec však MVDr. Z. nechal obálku s peniazmi u nej v byte a odišiel. Poukazovanie žalobcu na vek starej paney sa vidí žalovanej ako irelevantné a s vecou nesúvisiace. Spochybňovanie žalobcu o tom, že práve jemu bola pôžička poskytnutá MVDr. Z., je len pokusom o vyvolanie dojmu, že on si peniaze nepožičal. To, že MVDr. Z. odišiel zo súdu v aute s MVDr. Q., žalovaná nepovažuje za nič neobvyklé. MVDr. Z. a MVDr. Q. sa netajili tým, že ide o dlhoročných priateľov. MVDr. Z. nevedel, kde je v Martine budova súdu, a preto považoval za jednoduchšie, aby si auto nechal na veterinárnej správe a MVDr. Q. ho tam odviezol. Prečo sa žalobca priamo na pojednávaní MVDr. Z. neopýtal, ako sa dostal na súd. Sledovanie a fotografovanie týchto osôb žalobcom, považuje žalovaná za nedôstojné, tým, že boli zhotovené a použité bez ich prívolenia. Žalobca vytrháva jednotlivé tvrdenia svedkov a žalovanej z kontextu ich výpovedí. Na tieto skutočnosti nereagoval priamo na pojednávaniach. Čo sa týka oboznámenia sa svedka MVDr. Q. s výpoveďou MVDr. Z. v zápisnici z pojednávania, nie je pravdou, že ju poskytla právna zástupkyňa žalovanej. Právna zástupkyňa žalovanej nepopiera, že sa stretla s MVDr. Q. a MVDr. Z. pred pojednávaním. MVDr. Z. mala nejaké pracovné povinnosti v Martine a predmetom rozhovoru bola úhrada faktúr za poskytovanie právnych služieb pre žalovanú, ale zápisnicu z pojednávania im k dispozícii nedala. K nahliadnutiu do zápisnice došlo tesne pred pojednávaním na chodbe. Keď si právna zástupkyňa prezerala svoj spis a MVDr. Q. bol v jej bezprostrednej blízkosti, čiže mal možnosť niektoré časti výpovede takto vidieť. Sledovanie kancelárie právnej zástupkyne, kto k nej ide na návštevu a fotenie osôb, považuje žalovaná zo strany žalobcu za nedôstojné. Taktiež nie je pravdou, že svedkyňa MVDr. Z. vstúpila do pojednávacej miestnosti až 2-3 minúty po tom, ako opustil pojednávanciu miestnosť MVDr. Q.. Svedkovia MVDr. Q. a MVDr. Z. vypovedali pravdivo, nemali dôvod klamať. Tvrdenia žalobcu, ktorými sa snaží presvedčiť súd o tom, že si peniaze nepožičala, v skutočnosti je on v pozícii veriteľa voči žalovanej, sú stále len v rovine tvrdení. Čo sa týka tvrdenia o tom, že žalovaná prevzala dlh žalobcu voči MVDr. Z., je pravda, že na pojednávaní dňa 30.9.2011 uviedla, že sa s pánom Z. dohodla, že mu dlh, ktorý prevzala, vráti do piatich rokov. Je pravdou, že to sprostredkoval s MVDr. Z. jej otec. Vypovedala však, že sa to odohralo medzi nimi, nepovažovala to vtedy za dôležité. K úhrade pro-forma faktúry za tetovačky je pravdou, že ju uhradila žalovaná. Žalovaná však zotrváva na svojom tvrdení, že aj keď mala výhradné zastúpenie na predaj týchto tetovačiek, zmluva bola uzatvorená s ňou, ako s fyzickou osobou, podnikateľkou, ale len na papieri, keďže ona bola platiteľkou DPH a žalobca nie. Celé podnikanie žalobcu bolo vedené tak, aby on nebol platiteľom DPH. Žalovaná má pochybnosti o tvrdení žalobcu, že má k dispozícii originál prevodného príkazu na prevod sumy 1.500.000,- Sk, ktorý mala podpisovať žalovaná, keďže ona sama ho nemá k dispozícii. Opakovane tvrdí, že bola presvedčená o tom, že 24.5.2007 mala na účte sumu 2.000.000,- Sk a mala preto dostatok času na to, aby mohol byť MVDr. Z. požiadaný o pôžičku. Žalovaná sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, žiada rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) postupom v zmysle ustanovenia § 156 ods. 3 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu, odvolanie ako také je zamerané na spochybňovanie svedeckých výpovedí MVDr. M. Z., otca žalovanej MVDr. Q. a jeho manželky Z.. Vzhľadom na skutočnosť, že MVDr. Q. a MVDr. Z. sú blízke osoby žalovanej a svedok MVDr. Z. je dlhoročným priateľom MVDr. Q., už samotná táto skutočnosť oslabuje vierohodnosť ich výpovedí. Po tom, čo žalobca preukázal ďalšie skutočnosti, a to, že svedok MVDr. Z. prišiel na súd v doprovode otca žalovanej MVDr. Q., ktorý vystupoval rovnako ako svedok v danej veci a svedkovia MVDr. Q. a MVDr. Z. boli oboznámení pred ich svedeckou výpoveďou so zápisnicou o výsluchu svedka MVDr. Z., krajský súd nepovažuje výpovede týchto osôb za vierohodné a poukazuje na to, že ide o účelový a neetický postup zo strany obhajoby žalovanej.

Zároveň však podľa právneho záveru krajského súdu sú výpovede týchto svedkov pre posúdenie veci irelevantné.

Navrhovateľ ako dominus liti (pán sporu) vymedzil predmet konania, a to nielen čo do žalobného návrhu, ale aj čo do uvedenia skutkových okolností veci. Takto vymedzeným predmetom konania je súd viazaný a vymedzenie predmetu konania zo strany navrhovateľa je rozhodné aj pre určenie predmetu dokazovania a dôkazného bremena navrhovateľa.

Navrhovateľovi vyplývajú z ust. § 120 ods. 1 základné práva a povinnosti v občianskom súdnom konaní, ktorými sú povinnosť tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany a označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností. Navrhovateľa zaťažuje zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena za tvrdené skutočnosti.

Žalobca si uplatnil nárok voči žalovanej vo výške 66.387,84 eur (2.000.000,- Sk) na tom skutkovom základe, že so žalovanou v ústnej forme uzatvoril dohodu o pôžičke, na základe ktorej dohody previedol zo svojho účtu na účty žalovanej dňa 24.5.2007 sumu 200.000,- Sk a dňa 28.5.2007 sumu 1.500.000,- Sk a 300.000,- Sk. Uvedením týchto skutkových okolností vymedzil aj predmet dokazovania a svoje dôkazné bremeno, ktoré zahŕňa: a) uzavretie zmluvy o pôžičke so žalovanou, b) poskytnutie finančných prostriedkov, c) že žalovaný nezaplatil dlh riadne a včas.

Na žalobcovi ako veriteľovi (podľa jeho tvrdenia) spočíva dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že bola uzavretá zmluva o pôžičke a že bolo podľa tejto zmluvy dlžníkovi plnené. Túto skutočnosť môže veriteľ preukázať písomnou zmluvou o pôžičke alebo dlžobným úpisom, ktorým sa dlžník zaviazal na majetkové plnenie druhovo určených vecí, spravidla peňazí. Ak veriteľ nemá takúto písomnosť k dispozícii, alebo ak je písomný doklad neúplný, musí poskytnutie pôžičky preukázať inými dôkaznými prostriedkami (napr. svedkami). Ak sú tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno. Zaviazanie dlžníka na plnenie súdom, bude teda závisieť od úspechu dokazovania. V prípade, že veriteľ (žalobca) neunesie bremeno tvrdenia alebo dôkazné bremeno o existencii pôžičky, musí rozhodnutie súdu vyznieť v jeho neprospech. Na dlžníka ako žalovaného prechádza dôkazné bremeno až v tom prípade, že žalobca riadne preukáže uzavretie zmluvy o pôžičke a poskytnutie finančných prostriedkov. Ak by dlžník (žalovaný) v spore tvrdil, že pôžičku riadne vrátil, spočíva na ňom dôkazné bremeno, že skutočne došlo k vráteniu pôžičky.

V danej veci ale žalobca nijakým predloženým alebo navrhnutým dôkazom nepreukázal, že medzi ním a žalovanou došlo k uzatvoreniu dohody o pôžičke, teda že peniaze, ktoré prenechá žalobca žalovanej, sa žalovaná zaväzuje po uplynutí dohodnutej doby vrátiť. Hoci žalobca preukázal, že na účet žalovanej poskytol sumu spolu 2.000.000,- Sk (66.387,84 eur), táto skutočnosť sama o sebe vznik zmluvy o pôžičke nespôsobuje a je pre unesenie dôkazného bremena žalobcu na jeho tvrdenia nedostačujúca.

Z uvedených dôvodov žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno o existencii pôžičky. Žalobný návrh bol preto zo strany prvostupňového súdu dôvodne zamietnutý.

Obrana žalovanej ohľadne dôvodu prevzatia finančných prostriedkov od žalobcu je tak irelevantná, keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažovalo a na žalovanú tak nemohlo prejsť dôkazné bremeno na vrátenie pôžičky (keďže vznik zmluvy o pôžičke preukázaný nebol).

Žalobca sa priznania žalovaného plnenia nedomáhal z iného skutkového a právneho dôvodu ako z titulu zmluvného plnenia, na základe uzatvorenej zmluvy o pôžičke. Preto okresný súd nemohol preskúmať uplatnený nárok z prípadne iného, ako skutkovo vymedzeného dôvodu.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Výrok o trovách odvolacieho konania sa opiera o ust. § 224 ods. 1 s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej patrí náhrada trov odvolacieho konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastúpením, pričom právna zástupkyňa vykonala jeden úkon právnej pomoci - vyjadrenie k odvolaniu, za ktorý jej prináleží odmena 552,69 eur a 7,63 eur režijný paušál v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Spolu tak náhrada trov odvolacieho konania predstavuje 560,32 eur, ktoré trovy je žalobca povinný zaplatiť žalovanej na účet jej právnej zástupkyne v lehote 3 dní.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný **n i e** .